

TÉMA: Neobvyklé Vánoce

Nepřízeň počasí, přízeň osudu

„Krásné Vánoce, Eliško,“ loučím se s kolegyní 21. prosince po vánočním večírku. Do firmy jsem nastoupila nedávno, takže si pořád zvykám na novinky, včetně volna navíc před Vánoci, jež mám letos trávit s rodiči a mladší sestrou, jako vždy. Domů, na jihočeský venkov, se těším, ale... Potřebovala bych i čas pro sebe. Cestou přemýšlím; když přijdu domů, hledám mapu a spoje; a před spaním si bez váhání nastavuji budík na 6:00.

Když mi zvoní budík, svého večerního nápadu trochu lituji, ale po několikaminutovém přemáhání konečně vstávám. Oblékám se. Náhradní ponožky a tričko, termoska s čajem, svačina, mobil, peněženka a kapesní nožik jsou vmžiku v batohu a já už si obouvám pohorky a vyrážím směr nádraží.

Ve vlaku ještě promýšlím trasu, ale nejen ji. Když vystupuji z vlaku, vítá mě cedule s nápisem „Oparno“. Uf, vystoupila jsem správně, přestože cíl své cesty zatím nevidím. Rozhlížím se kolem a vydávám se vstříc dobrodružství. Stoupám ke zřícenině hradu Oparno, která mě vítá poletujícími sněhovými vločkami. Bez delších prodlev však pokračuji dál, abych dvacetikilometrový výšlap zvládla do odjezdu posledního vlaku. Najednou se mezi stromy vynoří cíl mé poutě. Mystická hora. Vyhaslá sopka uprostřed Čech. Nejvyšší vrchol Českého středohoří. Milešovka.

Když celá upocená stanu na vrcholu oné bájně hory, naskýtá se mi pohled, jenž mi bere z úst slova a do očí vhání slzy. Navíc jsem tu sama, nikde ani živáčka. Posadím se na rozvrzanou lavičku, jen tak se kochám a přemýšlím.

Kolem třetí se můj čas nachyluje, je čas vrátit se do kruté reality. Nechce se mi, přestože je zima a sněží čím dál hustěji. Sklesle se vydávám na zpáteční cestu a sotva ujdou pár kroků, zvedá se mrazivý vítr a sněží tak hustě, že pořádně nevidím na cestu. Vytrvávám v chůzi, chci tomu utéct, ale nejde to. Jako zázrakem se najednou objevím před budovou. Veberova nouzovna! S úlevou otvírám dveře a rychle je zase zavírám. Snažím se v prázdné místnosti zorientovat, když v tom se dveře rozrazí a na podlahu se skácí statná mužská postava.

„Pane, haló,“ křičím zděšeně, „no tak, mluvte se mnou!“ Muž ze sebe vydá jen hluboké zabručení. Žije! Na palandě vidím deky. Balím člověka do několika tlustých dek a vyčkávám. Muž přichází k sobě. No sláva! Vytahuji z batohu termosku s čajem a dávám mu napít.

„Děkuju vám,“ odvděčuje se mi zastřeným hlasem. Usměju se a mírně pokývám hlavou. Sedíme v jedné místnosti a mlčíme.

„Věděl jsem, že má být škaredě, ale ne, že tak brzo,“ vyloudil ze sebe cizinec jako by chtěl ospravedlnit svůj nerozumný čin.

„To já jsem s tím vůbec nepočítala, nedívala jsem se na předpověď a nejsem na to vůbec vybavená,“ svěřila jsem se mu. „Proč jste sem teda chodil, když jste věděl, jaké bude počasí?“ vyptávám se zvědavě. Muž na mě pohlédne a stočí zrak k zemi, má otázka je mu zjevně nepříjemná, dál už se neptám.

„Jsem Karel, kdyby vás to náhodou zajímalo,“ odhaluje mi muž s trochou ironie. Nevím, co si o tom mám myslet, a tak slušně odpovídám: „Těším mě, já jsem Aneta.“

„Co tu vůbec děláš, Aneto?“

„Měla jsem volno a chtěla jsem vypadnout z Prahy, tak jsem se sem vydala na jednodenní výlet, ale vlak už nestihnu, takže se mi asi trochu protáhne.“

„Kde pracuješ?“ pokračuje v dotazech Karel.

„Nedávno jsem nastoupila k jedné korporaci jako manažerka. Vlastně je to moje první práce po výšce a už mám krizi. To je celkem paradox, co?“ usmívám se. Karel se usmívá taky, přestože mu to moc nejde. Ptá se mě na další a další otázky a já, vlastně ani nevím proč, mu říkám i věci, které jsem ještě nikomu neprozradila. Cítím, že mu můžu věřit. Nemyslí jenom na sebe, ale zajímá se o druhé, o mě. Přestože jsem si o něm první myslela, že je morous, teď mi připadá sympatický. Možná jen potřebuje s někým mluvit. Možná nemá nikoho, kdo by ho vyslechl. A tak i já přestávám myslet jen na své problémy: „Řekni mi teď něco o sobě, ty už o mně víš snad všechno.“

Karel znervózní, chvíli se zamýšlí a potom se rozvykládá: „Já jsem povoláním voják. Teď jsem se vrátil z Afghánistánu. Mám pronajatý malý byt v Litoměřicích, ale jsem tam málo. Milešovku mám rád, jezdím sem vždycky v tuto dobu a ...“

„Jakože přes Vánoce? Ty je netrávíš s rodinou?“ vpadnu mu do řeči.

„Jsem rád sám. A s rodiči se ani nevidám.“

„A žádné sourozence nemáš?“

Karel se zhluboka nadechl: „Už ne.“

Pochopila jsem, že se nemám dál ptát. Potom jsme si ještě pár hodin povídali. O všem možném. O životě, práci, politice, ekologii, ... On mi vyprávěl o svém povolání, já zase o své rodině, plánech a snech. Tolik jsme se jeden o druhém dozvěděli. Vlastně jsem si v té vleklé konverzaci uvědomila i spoustu věcí o sobě samé, jež mi byly doposud skryty.

Venku už byla dávno tma a mně se začaly klížit oči. „Asi je čas jít spát, byl to náročný den,“ nahrál mi do karet Karel a já jsem bez reptání souhlasila. Z menší krosny vytáhl spacák a podal mi ho se slovy: „Dobrou noc.“ Nejprve jsem se trochu zdráhala si jej přivlastnit, ale po výměně pohledů jsem jeho nabídku přijala. „Děkuju, ale kdyby ti byla v té dece zima, tak mě vzbud.“ Ale on dělal, že nic neslyšel a jen se pokusil o úsměv.

Ráno to venku nevypadalo o moc lépe, spíš naopak. Karel, který v noci mumlal ze spaní, byl už dávno vzhůru. „Nemohl jsem už spát, vlastně ani v noci. Promiň, jestli jsem tě budil. Někdy se mi zdá o válce.“

„To nic,“ snažím se ho uklidnit. Z jeho slov zamrazí, je mi ho líto. Sedíme na palandách naproti sobě a zase mlčíme.

„Jezdím sem přes Vánoce, protože jsem tady byl s Jakubem, to byl můj mladší bratr. Miloval hory, túry, lyžování, byl prostě dobrodruh. Potom dostal rakovinu ledvin. Zjistili to moc pozdě, aby se to dalo léčit. Přestal chodit ven a to ho úplně ubíjelo. Nemohl jsem se na něj dívat, tak jsem ho vzal sem, rodiče o tom nevěděli. Vzal jsem ho na Milešovku, protože jsem si myslel, že náročnější výšlap by nezvládl. Jenže... S námahou jsme sem 22. prosince vylezli, chvíli jsme seděli a povídali si. Byl tak upřímný, vyrovnaný se smrtí. Vždycky jsme si byli blízcí, ale tento zážitek,“ potlačil slzy Karel, „byl silný. Potom se mu ale udělalo zle. Musel jsem zavolat záchranku, vrtulník ho odvezl do nemocnice. Tam jsme u něho s rodiči dva dny bděli, a potom na Štědrý den...“ Už nedokázal zastavit slzy. „Rodiče mi vyčetli, že za to můžu já. Od toho dne se mnou nepromluvili. Ale já vím, že umíral šťastný. Kdybych

to neudělal, odešel by o pár dnů, možná týdnů později, s pocitem zbytečnosti. Sám mi to v nemocnici řekl. Poděkoval mi za nový nádech a krásný konec.“

Nevím, co říct, tak si tiše sedám vedle Karla a objímám ho. Pláče. A já taky. Celý den mnou ten silný příběh rezonuje. Nemám odvahu se o tom ani bavit, je to pro něj tak citlivé. Když Karlovi zase ujídám z jeho zásob jídla, odvážím se promluvit: „Možná by byli rodiče rádi, kdyby tě zase viděli, nemyslíš?“ V tomto duchu se nese náš rozhovor celý večer, až než mi gentleman Karel znovu poskytne svůj spacák.

Ráno 24. prosince už není po bouři ani památka. Slunce nám svítí na cestu, když se prodíráme po kolena ve sněhu. Karel se nabídl, že mě odveze domů, jeho nabídku jsem zdvořile přijala, protože nechci, aby byl dnes večer sám. Doma už o mě měli strach, nemohla jsem jim zavolat kvůli počasí a vybité baterce. Karel zůstává na večeři i přes noc a ráno odjíždí s odhodláním usmířit se s rodiči. Loučíme se jako bychom se znali odjakživa. Cítím, že jsme si blízcí, sdílíme své životy, problémy, tajemství. Z netečného morouse se vyklubal obdivuhodný člověk. Mrzí mě, jak jsem o něm smýšlela a dávám si předsevzetí, že už nikdy nedám na první dojem. Ten člověk mě změnil, říkám si v hlavě. S ním jsem našla odpovědi i na otázky, o nichž jsem nikdy nepřemýšlela.

Ano, ten člověk mě změnil, říkám si pořád. I po patnácti letech manželství. Ať už tomu říkáme vesmír, hvězdy nebo Bůh, jedno je jisté - to něco nám posílá do cesty správné lidi právě tehdy, když to nejvíce čekáme, a nejvíce potřebujeme...